

saadan som det er Præsterne nærmest. Murer Jensen har krævet sin Ret af de øverste Myndigheder her i Samfundet over for denne Mand. Jeg vil sige til ærede Medlemmer, at de skulle vogte sig for at faa Sympati for denne Præst. Hvis de kendte det mindste til, i hvilken Grad han gennem mange Aar har forulempet Befolkningen derude, vilde de ikke føle Sympati for ham. Jeg skal kun nævne et enkelt Eksempel. I disse Dage er der en Mand og hans Hustru, som have faaet et Barn, før de bleve gifte, men senere ere de blevne gifte, og deres Barn maa altsaa betragtes som fuldstændig legitimt. De forlange saa, da deres Barn skal i Skole, en Daabsattest af Sognepræsten. Han er fuldkommen berettiget til at udstede en saadan Attest i en saadan Form — ja, der findes endog et kultusministerielt Cirkulære, som næsten gør det til en Pligt for ham at udstede den i en saadan Form —, at ingen vil kunne se, om Barnet er født i Ægteskabet eller før Ægteskabets Indgaaelse. Nu byder jo enhver human og kristelig Pligt, kunde jeg tilføje, at Præsten udsteder Daabsattesten i en saadan Form, at dette Barn ikke kommer til at gaa mærket igennem sin Skole og ud i Livet — maaske paa Grund af en taabelig Fordom, er jeg tilbøjelig til at sige, men det skal jeg ikke komme videre ind paa. Dette byder dog Humanitet, og man skulde tro, at ogsaa Kristelighed vilde byde det. Men denne Præst understreger, skriver udtrykkelig i Daabsattesten Datoen for Barnets Fødsel og Datoen for Forældrenes Vielse, understreger det saadan, at ingen kan tage denne Daabsattest i sin Haand uden at faa at vide, at dette Barn, hvis Forældre senere ere blevne gifte, er født, før Ægteskabet blev stiftet. Saadanne Midler bruger en Embedsmand over for Borgerne, over for den fattige Befolkning vel at mærke (Afbrydelse) . . . det er rigtigt, hvad der her bliver bemærket, man hører aldrig Tale om den Slags Ting over for Kammerherrer, Grosserere og Fabrikanter, men det er Arbejderne, der blive Genstand for den Slags Forulempelser og Fornærmelser. Saa endelig er der en Mand, Murer Jensen i Korsgade, der bliver chikaneret, og som ikke vil finde sig deri. Han faar en Bevilling, Justitsministerens egen Bevilling, og faar Kongens egenhændige Underskrift. Han staar med den i Haanden, forlanger sin Ret og kun sin Ret, han kan ikke faa den, og saa ender det paa denne mærkværdige Maade for Højesteret. Men at han saa oven i

Købet skal have saadan en Omtale fra den højtærede Justitsministers Side, som han fik her forleden Dag, synes jeg dog er for meget. Den højtærede Justitsminister er saa rørt over sig selv, han havde tilbudt gratis Vielsesbrev. Men gratis Vielsesbrev forlanger Murer Jensen ikke, han har kun forlangt sin Ret og ikke andet end sin Ret, kun den, men ogsaa den. Han har ikke forlangt gratis Vielsesbrev for muligt at maatte gaa fra den ene Præst til den anden og hente sig det ene krænkende Afslag efter det andet ligesom fra Pastor Ifversen. Han har ikke forlangt en saadan Naade eller et saadant Raad, han har kun forlangt sin Ret og ikke andet end dette, og det har man ikke kunnet skaffe ham.

Den højtærede Justitsminister og den højtærede Kultusminister som desværre ikke ind paa den sidste Højesteretsdoms Konsekvenser. Jeg har læst i Bladene, at Kultusministeren har meddelt Murer Jensen, at der ikke kan gives denne Præst et nyt Paalæg. Men hvad skal der da ske? Jeg spurgte forleden Dag den højtærede Justits- og den højtærede Kultusminister om ren og klar Besked om, hvad der nu skal gøres. Mureren har jo Ret til at blive viet paa samme Maade som andre, der befinde sig i samme Situation, nemlig af Sognepræsten i det Sogn, hvor hans forlovede hører hjemme. Hvad vil man altsaa gøre? Det har jeg ikke faaet Svar paa, og heller ikke har jeg faaet Svar paa min Forespørgsel om, hvornaar vi dog kunne vente en Ordning af dette Forhold, nemlig en Gennemførelse af en moderne Skilsmislov og Gennemførelse af almindelig borgerligt Ægteskab. Derved har jeg vist svaret paa det væsentligste af Ministerens Udtalelser i Dag og i Aftes, og jeg vil kun sluttelig benytte Lejligheden til at rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen).

Det ærede Medlem gav mig i Aftes eller søgte at give mig Svar paa mit bestemte Spørgsmaal om, hvilken Kompetence Finansudvalget har i saadanne Sager, idet han svarede dertil, at det har Kompetence til at svare paa, hvad det bliver spurgt om. Ja, det kan jo ogsaa kaldes et Svar. Den Sag, som jeg her omtalte, drejer sig jo ikke om Køb og Salg af Statsgrunde og mindre Ejendoms-handler. Det er en Sag, der efter min Mening aldeles ikke er en administrativ Sag, som det vel kan være rigtigt, om end ikke absolut nødvendigt, at faa Finansudvalgets Samtykke til. Denne Sag